

Skæbne

Af Morten Nielsen (1922-1944) udgivet 1945

Hurtigt lyse Stemmer der hvirvlede ud i det blaa...
du var ulykkelig, Tykke, men det ku' vi ikke forstaa.
Svedig og fed og dum ... Helvede satte paa Spring
og væltede dig og Cyklen. Vi stod og lo omkring.

Du sad paa den forreste Bænk ... græd ikke, nej, glo, glo, glo!
naar en bange og vittig Vikar spørger om to og to.
Vikarer i første Mellem frelste en tynd Disciplin
ved at vende det hele mod dig, der forsvarsløst blev til Grin.

Og da det omsider blev Foraar for os, der var femten Aar,
og Træerne stod og lyste over Pigernes bløde Haar
og du kom, forsigtigt, alvorligt, - da skete det værste af alt:
at den, der lo højest af os, var hende det hele gjaldt.

Nu ta'r du Hævn! Nu gaar du med Skraarem og Støvler paa,
du løfter en Arm og det skinner i øjnenes blege blaa.
For Had og Haan og Trusler, det kan et Menneske ta' -
men ikke det, nej aldrig: Det og grines a' ...

Nu er du noget, Tykke! Mand og Partikammerat.
Og hvis vi en Dag skal til Muren, saa er din Haand parat.
Parat til at smadre et Knojern ind i min Mund, naar du slaar,
for nu vil du dræbe, Tykke, alle de onde Aar.